

R O M A N I A
TRIBUNALUL SUCEAVA
SECȚIA COMERCIALĂ, CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI
FISCAL

S E N T I N Ț A NR.697
Ședința publică din
Președinte
Grefier

Pe rol, pronunțarea asupra cererii având ca obiect "anulare act administrativ" formulată de reclamanta SC

SA în contradictoriu cu pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice Suceava.

Dezbaterile asupra cauzei au avut loc în ședința publică din 26 martie 2009, susținerile apărătorilor părților fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, redactată separat, care face parte integrantă din prezenta, și când, pentru a da posibilitatea reprezentantului pârâtei să depună la dosar concluzii scrise, pronunțarea a fost amânată pentru azi, 9 aprilie 2009.
După deliberare,

T R I B U N A L U L

Asupra cauzei de față, constată:

Prin cererea adresată acestei instanțe, înregistrată sub nr. din SA
, reclamanta SC

Gura Humorului în contradictoriu cu pârâta D.G.F.P. Suceava a solicitat anularea Deciziei nr. emisă de DGFP Suceava, precum și Decizia de impunere nr. august 2008 și Raportul de inspecție fiscală parțială nr. august 2008; obligarea pârâtei la restituirea sumei de lei și a dobânzii aferente, calculate conform art. 124 rap. la art. 120 alin. 7 Cod proc. fiscală; obligarea pârâtei și la plata sumei de lei cu titlul de despăgubiri, precum și obligarea pârâtei la plata cheltuielilor de judecată.

In motivarea cererii, reclamanta a arătat următoarele:

În anul 2002, reclamanta a încheiat cu firma

un contract de franciză pentru sublicența "

. În temeiul acestui contract, în perioada 1 ianuarie 2004-31 decembrie 2007 a achitat francizorului suma totală de lei cu titlul de redevent.

În urma unui control fiscal efectuat de D.G.F.P Suceava- Structura de Administrare Fiscală, prin Raportul de inspecție fiscală parțială nr. august 2008 și Decizia de impunere nr. 2008 s-a stabilit în sarcina reclamantei obligația de plată a sumei totale de lei, din care lei reprezintă impozit pe veniturile obținute din România de persoane juridice

nerezidente, iar lei reprezintă accesorii (dobânzi, majorări și penalități) aferente acestui impozit.

Organele de control fiscal au reținut, în esență, că pentru perioada verificată nu s-a făcut dovada rezidenței fiscale în Grecia a francizorului că în aceste condiții veniturile din redevențe încasate de francizor sunt impozabile în România și că, în conformitate cu disp. art. 116 și urm. cod fiscal și cu prevederile Normelor Metodologice aprobate prin HG 44/ 2004, cu modificările ulterioare, societatea noastră, în calitate de plăti tor al veniturilor supuse impozitării, avea obligația de a calcula, reține și vira către bugetul de stat impozitul aferent veniturilor francizorului.

Împotriva actelor administrativ fiscale sus-menționate, reclamanta a formulat contestație, în temeiul art. 204 și urm. Cod proc. fiscală. În motivarea acestei contestații a arătat, în primul rând, că a făcut dovada rezidenței fiscale a francizorului în Grecia, depunând certificate emise de Camera de Comerț și Industrie din Atena, care atestă faptul că în perioada 2004-2007 francizorul a avut rezidență fiscală în Grecia, fiind înregistrat fiscal sub nr. și îndeplinindu-și obligațiile fiscale, conform legislației elene, pe toată perioada sus-menționată.

A mai susținut că actele emise de Camera de Comerț și Industrie din Atena, constituie documente justificative privind rezidența fiscală a francizorului conform pct. 13 alin. 1 și pct. 15 alin. 1, 2, 4 din Normele Metodologice privind aplicarea art. 118 cod fiscal. Totodată, având în vedere existența documentelor care atestă rezidența fiscală a francizorului în Grecia, a susținut că nu sunt aplicabile în cauză disp. art. 116 Cod fiscal, ci sunt incidente prevederile Legii nr. 25/ 1992 privind ratificarea Convenției dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Elene pentru evitarea dublei impuneri, impozitul stabilit nefiind datorat.

Prin Decizia nr. din emisă de DGFP Suceava a fost respinsă contestația formulată de SC

Gura Humorului împotriva raportului de inspecție fiscală parțială și a deciziei de impunere. În motivarea deciziei sus-menționate s-a reținut, în principal, că documentele prezentate de contestatoare nu fac dovada rezidenței fiscale în Grecia a francizorului Atena și că, prin urmare, nu sunt aplicabile prevederile Convenției pentru evitarea dublei impuneri, ci prevederile codului fiscal român. De asemenea, s-a mai reținut că, chiar în ipoteza în care s-ar fi făcut dovada rezidenței fiscale a francizorului în Grecia, veniturile din redevențe încasate de acesta nu erau scutite de impozit, ci erau impozabile în limita cotei de 7 % prev. de art. 13 alin. 2 din Legea nr. 25/ 1992, sens în care contestatoarea ar fi avut obligația de a reține și vira la bugetul de stat impozitul aferent redevențelor achitate în cota sus-menționată. În final, s-a concluzionat că, în lipsa actelor justificative privind rezidența fiscală în Grecia a partenerului extern, nu sunt aplicabile cotele de impozitare prevăzute de Legea nr. 25/ 1992, ci cotele prev. de codul fiscal (15 % pentru anii 2004- 2005 și 10 % pentru anii 2006- 2007).

Consideră că, atât raportul de inspecție fiscală parțială și decizia de impunere, cât și decizia prin care a fost respinsă contestația administrativă prealabilă sunt nelegale și netemeinice din următoarele motive:

Înscrisurile pe care le-a prezentat organelor fiscale fac dovada rezidenței fiscale în Grecia a francizorului

Astfel, în ceea ce privește actele cu care se poate face dovada rezidenței fiscale, dispozițiile pct. 13 alin. 1 din Normele metodologice privind aplicarea art. 118 Cod fiscal prevăd, în partea finală, că "pentru dovedirea rezidenței se poate prezenta și un alt document eliberat de către o altă autoritate decât cea fiscală, care are atribuții în certificarea rezidenței conform legislației interne a aceluia stat".

De asemenea, dispozițiile pct. 15 alin.1 , 2 și 4 din Normele metodologice sus-menționate stabilesc că:

-nerezidenții care au realizat venituri din România, pentru a beneficia de prevederile convențiilor de evitare a dublei impuneri, vor depune (...) originalul certificatului de rezidență fiscală sau al documentului prev. la pct. 13 alin. 1 tradus și legalizat de organul autorizat din România (alin. 1);

-în certificatul de rezidență fiscală sau în documentul prevăzut la pct. 13 alin. 1 (...) trebuie să se ateste că aceștia au fost rezidenți în statele cu care România are convenții de evitare a dublei impuneri în anul/perioada obținerii veniturilor sau în anul/perioada pentru care a fost emis certificatul de rezidență fiscală sau documentul prev. la pct. 13 alin. 1 (alin. 2);

-certificatul de rezidență fiscală sau documentul prevăzut la pct. 13 alin. 1 trebuie să cuprindă, în principal, elemente de identificare a nerezidentului, precum și a autorității emitente, ca, de exemplu: numele, denumirea, adresa, codul de identificare fiscală, mențiune a că este rezident fiscal în statul emitent, data emiterii certificatului sau documentului (alin. 4).

Din coroborarea dispozițiilor legale sus-menționate rezultă că dovada rezidenței fiscale nu se face exclusiv cu certificat emis de Ministerul Economiei și Finanțelor, cum greșit au apreciat organele fiscale, ci pot constitui acte doveditoare în acest sens și alte documente eliberate de o altă autoritate decât cea fiscală, conform pct. 13 alin. 1 din Normele metodologice, dacă aceste documente îndeplinesc condițiile de formă enumerate la pct. 15 alin. 2 și 4 din Normele metodologice.

În cauză, certificatele și adeverințele emise de Camera de Comerț și Industrie din Atena pentru perioada 2004-2007 constituie documente justificative în sensul pct. 13 alin.1 teza finală din Normele metodologice cu privire la rezidența fiscală în Grecia a firmei "

", aceste înscrisuri cuprinzând toate elementele de identificare a nerezidentului și autorității emitente indicate la pct. 15 alin. 4 din Normele metodologice. Concluzia documentelor sus-menționate sub aspectul atestării rezidenței fiscale a partenerului este mai mult decât evidentă în condițiile în care numărul de înregistrare fiscală al firmei străine indicat în certificatele emise de Camera de Comerț din Atena pentru anii 2004- 2007

este același cu cel din certificatul emis de Ministerul Finanțelor al Republicii Elene, recunoscut de organele fiscale ca act doveditor al rezidenței fiscale.

Mai mult decât atât, prin Certificatul de impozit pe venit nr. din emis de Ministerul de Finanțe al Republicii Elene, se atestă faptul că francizorul, înregistrat fiscal sub nr. (același ca în documentele anterioare emise de Camera de Comerț și Industrie din Atena) "nu are chestiuni fiscale nerezolvate și a achitat impozitul pe venit", iar potrivit declarației pe propria răspundere a reprezentantului companiei străine, veniturile obținute din contractul de franciză încheiat cu SC

SA Gura Humorului au fost incluse în venitul global care a fost supus impozitării în Grecia.

Față de cele arătate, consideră, că a făcut dovada rezidenței fiscale a francizorului în Grecia pentru întreaga perioadă supusă controlului (1 ian. 2004- 31 decembrie 2007), concluzia contrară a organelor fiscale fiind nelegală și netemeinică.

De altfel, în măsura în care se considera că există neclarități privind valoarea de documente doveditoare ale rezidenței fiscale a certificatelor în discuție, autoritățile Ministrului Finanțelor trebuiau să solicite informații de la autoritățile elene în conformitate cu disp. art. 27 alin. 3 și art. 28 alin. 1 din Legea 25/ 1992, care stabilesc obligativitatea schimbului de informații între autoritățile competente ale statelor contractante pentru aplicarea convenției de evitare a dublei impuneri sau a legii interne privind impozitele prevăzute în convenție. Acest schimb de informații era necesar cu atât mai mult cu cât, potrivit Legii nr. 25/ 1992, un impozit reținut și plătit de un nerezident într-un stat contractant este recunoscut de celălalt stat contractant și redus din impozitul de plată dacă acesta a fost legal reținut și achitat.

Fiind dovedită rezidență fiscală în Grecia a francizorului, în cauză sunt aplicabile prevederile Legii nr. 25/ 1992, în raport de care redevențele achitate acestuia în temeiul contractului de franciză sunt supuse impozitării numai în statul său de reședință, respectiv Grecia.

În acest sens, în conformitate cu disp. art. 118 alin. 2 din Codul fiscal, și cu decizia nr.2/2005 a Comisiei fiscale centrale "în situația prezentării, în termenul de prescripție, a certificatului de rezidență fiscală care atestă că beneficiarul venitului are rezidență fiscală într-un stat semnatar al convenției de evitare a dublei impuneri cu România, veniturile obținute de acest nerezident în România sunt impozabile, potrivit convenției, în condițiile în care certificatul de rezidență fiscală menționează că beneficiarul venitului a avut, în termenul de prescripție, rezidență fiscală în acest stat contractant pentru toată perioada în care s-au realizat veniturile".

Prin urmare, odată dovedită rezidența fiscală a beneficiarului venitului într-un stat cu care România a încheiat convenție de evitare a dublei impuneri, devin aplicabile dispozițiile respectivei convenții, fiind înlăturată incidența codului fiscal.

În ceea ce privește ~~totodată~~ de impozitare a veniturilor reprezentând redevențe din franciză potrivit Legii nr. 25/ 1992, solicită a se reține următoarele:

Potrivit art. 13 alin. 1 din Legea nr. 25/ 1992, "redevențele provenind dintr-un stat contractant și plătite unui rezident al celui alt stat contractant pot fi impuse în acel stat". Această reglementare consacră regula în materia impozitării redevențelor în sensul că veniturile de această natură sunt impozabile în statul de reședință al beneficiarului.

Prin excepție de la regula sus-menționată, art. 13 alin. 2 stabilește că redevențele pot fi impuse și în statul din care provin dar, în această ipoteză, sunt instituite limitele impozitului ce poate fi perceput de statul sursă și anume: 5% din suma brută a redevențelor plătite pentru folosirea sau dreptul de folosire a oricărui drept de autor (...) și 7 % din suma brută a redevențelor plătite pentru folosirea sau dreptul de folosire a oricărui brevet de invenție marcă de fabrică, design sau model, plan, formulă, procedeu secret, ca și pentru folosirea unui echipament industrial, comercial sau științific sau pentru informațiile relative la experiența câștigată în domeniul industrial, comercial sau științific.

Totodată, potrivit art. 23 din Legea nr. 25/ 1992, elementele de venit ale unui rezident al unui stat contractant, de oriunde ar proveni, care nu au fost menționate în articolele precedente ale convenției vor fi impuse numai în acel stat.

Din coroborarea art. 13 alin. 1, 2 cu art. 23 alin. 1 din Legea nr. 25/ 1992 rezultă că redevențele care se încadrează în categoriile enumerate limitativ la art. 13 alin. 2 pot fi impuse în statul sursă, din care provin, în limita cotelor de 5%) și respectiv 7% prevăzute de textul sus-menționat, în timp ce alte categorii de redevențe pot fi impuse numai în statul de reședință al beneficiarului.

În cauză, redevența achitată de reclamantă către

vizează franciza unei sublicențe (

) și prin urmare, nu face parte din categoria redevențelor prev. de art.13 alin. 2 din Legea 25/1992, care ar putea fi impuse și în statul din care provin. Așa fiind, în conformitate disp. art. 13 alin. 1 și art. 23 din Legea nr. 25/1992, acest tip de venit (redevență pentru franciza unei sublicențe) poate fi impozitat numai în statul de reședință al beneficiarului, în speță Grecia.

Raportat la cele arătate, dat fiind faptul francizorul nu poate fi impozitat în România pentru redevențele din franciza sublicenței încasate de la societatea reclamantă, în mod nelegal s-a stabilit că reclamanta avea obligația de a reține, calcula și vira către bugetul de stat impozitul aferent acestor venituri.

În subsidiar, în măsura în care s-ar considera că redevențele achitate partenerului extern cu rezidența fiscală în Grecia se încadrează în enumerarea limitativă prev. de art. 13 alin. 2 din Legea 25/ 1992, aceste venituri nu puteau fi impozitate în România decât în limita cotei de 7 % prevăzută de textul de lege sus-menționat, aceasta întrucât, potrivit art. 118 alin. 1 din Codul fiscal,

contribuabililor care au rezidența fiscală într-un stat cu care România a încheiat convenție de evitare a dublei impuneri, cota de impozit care se aplică nu poate fi mai mare decât cota prevăzută în convenție. Prin urmare, redevențele prev. de art. 13 alin. 2 din Legea 25/ 1992 nu puteau fi impozitate în România decât în limita unei cote de 7 %, așa încât în mod greșit organele fiscale au calculat impozitul aferent redevențelor și accesoriiile acestuia (dobânzi, majorări, penalități) prin aplicarea unor cote de 15 % pentru anii 2004, 2005 și respectiv 10 % pentru anii 2006, 2007.

Față de cele arătate, consideră că actele administrativ fiscale contestate sunt nelegale și netemeinice, motiv pentru care solicită anularea acestora.

Pe de altă parte, a învederat faptul că pârâta a declanșat procedura de executare silită a deciziei de impunere și a încasat prin poprire din contul reclamantei atât suma impusă (lei), cât și accesoriiile calculate de la data emiterii deciziei și până la data încasării efective. Încasarea sumei impuse s-a realizat prin poprirea contului unic deschis la Trezorerie, cont în care reclamanta depune lunar sumele necesare pentru stingerea creanțelor bugetare. Așa fiind, considerându-se că debitul stabilit prin decizia de impunere era mai vechi decât alte creanțe, pârâta a încasat în vederea stingerii acestui debit sumele depuse de reclamantă pentru acoperirea altor creanțe fiscale, fapt ce a generat în continuare calculul majorărilor de întârziere și a penalităților pentru aceste din urmă creanțe, cu toate că sumele necesare acoperirii lor au fost depuse înainte de scadența obligațiilor de plată. Potrivit fișei sintetice totale emise de AFP Gura Humorului la și deciziilor privind obligații de plată accesorii, suma totală care a fost reținută nelegal cu titlul de majorări și penalități de întârziere este de lei.

În drept, reclamanta și-a întemeiat acțiunea pe disp. art.1 și urm. din Legea 554/2004, art. 118 Cod fiscal, art. 13 și 15 din Normele metodologice pentru aplicarea art. 118 Cod fiscal, art. 13, 23, 28 din Legea nr.25/1992, art. 117 lit. d, art. 124, art. 120 alin. 7 Cod proc. fiscală, art. 274 Cod proc. civilă.

Prin întâmpinare, pârâta D.G.F.P. Suceava a solicitat respingerea acțiunii ca nefondată, arătând că la emiterea actelor administrative fiscale contestate în cauză au fost avute în vedere următoarele considerente:

Urmare verificărilor efectuate, organele de control au constatat că societatea contestatoare are încheiat cu firma

din Grecia un contract de franciza, pentru care a plătit pana la 31 decembrie 2007 suma de lei, reprezentând contravaloarea redevențelor prevăzute în contract, fără a reține impozitul pe veniturile obținute din România de nerezidenți.

Deși, societatea a prezentat organelor de control copii legalizate după certificate emise de Camera de Comerț si Industrie Atena, în care se precizează ca Grecia și-a îndeplinit obligațiile financiare până la 31.12.2007, emise la data de 22.10.2007, și copii după dovezile de încasare a cotizațiilor pentru perioada 2002 - 2006, eliberate de Camera de Comerț si Industrie Atena, însa nu a putut face dovada emiterii certificatelor de rezidență fiscală ale firmei

Economiei si Finanelor a Republicii Elene, pentru perioada 2004 - 2007, de către Ministerul

Prin urmare, organele de control au stabilit că pentru redevența achitată în perioada 01.01.2004 - 31.12.2007 firmei din Grecia, în sumă de lei, societatea datorează un impozit de lei.

Pentru neplata în termen a impozitului pe veniturile obținute din România de persoane juridice nerezidente în sumă de lei, organele de control au calculat accesorii în suma de lei.

În argumentarea obligațiilor de plata stabilite de inspectorii fiscali, sunt dispozițiile art. 113, 114 și 115 din Legea nr. 571/2003 privind Codul Fiscal, cu modificările și completările ulterioare:

Obligativitatea nerezidenților care obțin venituri impozabile din România de a plăti impozit, care se calculează, se reține și se varsă la bugetul de stat de către plătitorii de venituri este stipulată de art. 116 din același act normativ.

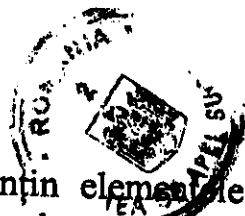
Începând cu , în urma modificărilor acestui articol, impozitul datorat se calculează prin aplicarea următoarelor cote asupra veniturilor brute:

a) 10% pentru veniturile din dobânzi și redevențe, dacă beneficiarul efectiv al acestor venituri este o persoană juridică rezidentă într-un stat membru sau un sediu permanent al unei întreprinderi dintr-un stat membru, situat într-un alt stat membru. Această cota de impunere se aplică în perioada de tranziție, de la data aderării României la Uniunea Europeană și până la data de 31 decembrie 2010, cu condiția ca beneficiarul efectiv al dobânzilor sau redevențelor să dețină minimum 25% din valoarea/numărul titlurilor de participare la persoana juridică română, pe o perioadă neîntreruptă de cel puțin 2 ani, care se încheie la data plății dobânzii sau redevențelor; [...]

c) 16% în cazul oricăror alte venituri impozabile obținute din România, așa cum sunt enumerate la art.115, cu excepția veniturilor din dobânzile obținute de la depozitele la termen, depozitele la vedere/conturi curente constituite, certificate de depozit și instrumentele de economisire dobândite anterior datei de 1 ianuarie 2007, pentru care se aplică cota de impozit de la data constituirii/dobândirii. "

Cu privire la aplicarea convențiilor de evitare a dublei impuneri, disp. art. 118 alin.1 și 2 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, coroborate cu prevederile pct. 12 alin. 9 și 13 din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003, aprobate prin H.G. nr. 44/2004, rezulta faptul că pentru aplicarea cotelor de impozit prevăzute în convenția de evitare a dublei impuneri, nerezidentul are obligația de a prezenta plătitorului pe venit, în momentul realizării venitului, certificatul de rezidență fiscală eliberat de autoritatea competentă din statul său de rezidență sau un alt document prin care se atestă rezidența fiscală.

Documentele prezentate de reclamantă nu echivalează cu certificatul de rezidență fiscală, după cum în mod eronat susține contestatoarea, întrucât nu

conțin elementele astfel cum sunt enumerate de H.G. nr. 44/2004, respectiv elementele de identificare ale rezidentului, precum și a autorității care a emis certificatul de rezidență fiscală, mențiunea că este rezident fiscal în statul emitent, precum și data emiterii certificatului.

Având în vedere faptul că, pentru perioada 2004 - 2007, societatea nu a prezentat certificat de rezidență fiscală eliberat de autoritatea fiscală din Grecia sau un alt document eliberat de către o altă autoritate decât cea fiscală, care are atribuții în domeniul certificării rezidenței, în care să se menționeze că firma
Atena este rezident fiscal în statul emitent, rezultă că prevederile convenției de evitare a dublei impuneri nu sunt aplicabile.

Fata de cele prezentate, se reține că și în situația în care societatea ar fi deținut certificat de rezidență fiscală sau un alt document eliberat de către o altă autoritate decât cea fiscală, care să ateste că firma respectivă este rezident fiscal în statul emitent, societatea nu era scutită la plata impozitului pe veniturile realizate de nerezidenți.

Conform actelor normative menționate, societatea verificată avea obligația să rețină și să plătească la bugetul de stat un impozit pe redevență pe veniturile obținute din România de nerezidenți în cota prevăzută de Legea nr. 25/1992 privind ratificarea Convenției dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Elene pentru evitarea dublei impuneri cu privire la impozitele pe venit și pe avere, de 7 %.

Întrucât societatea contestatoare nu deține certificat de rezidență fiscală sau un alt document eliberat de către o altă autoritate decât cea fiscală, care să ateste că firma din Grecia este rezident fiscal în statul respectiv, rezultă că S.C.
S.A. avea obligația reținerii și plății impozitului pe veniturile obținute din România de nerezidenți în cotele prevăzute de Codul fiscal și nu în cele mai favorabile, prevăzute de convenție.

Examinând actele și lucrările dosarului asupra cauzei de față instanța constată următoarele:

Prin Decizia de impunere nr. . . . din . . . înregistrată la D.G.F.P. Suceava sub nr. . . . din . . . emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr. . . . din . . . s-a stabilit că reclamanta trebuie să plătească . . . lei, din care . . . lei impozit pentru veniturile obținute în România de persoane juridice nerezidente și . . . lei majorări de întârziere aferente.

Contestația formulată de reclamantă împotriva măsurilor dispuse prin actele menționate mai sus a fost soluționată de D.G.F.P. Suceava prin Decizia nr. . . . din . . . în sensul respingerii acesteia ca nefondată.

Împotriva acestei decizii, reclamanta a formulat acțiune în contencios administrativ, în conformitate cu disp. art.10 al.1 din Legea nr.554/2004, acțiune ce face obiectul dosarului de față.

În perioada 2004-2007 reclamanta în temeiul unui contract de franciză

cu firma _____ din
 Grecia a plătit acesteia redevența în sumă de _____ lei. _____

Potrivit disp. art.118 al.1 și 2 din Legea nr.571/2003 dacă un contribuabil este rezident al unei țări cu care România a încheiat o convenție pentru evitarea dublei impuneri cu privire la impozitele pe venit și capital, cota de impozit care se aplică venitului impozabil obținut de acel contribuabil în România nu poate depăși cota de impozit prevăzută în convenție, iar pentru a beneficia de aplicarea convenției de evitare a dublei impuneri nerezidentul are obligația de a prezenta plătitorului de venit certificatul de rezidență fiscală.

Instanța apreciază că copiile certificate ale înscrisurilor depuse la dosar (filele 75-97) printre care certificatul de impozit pe venit din 10.07.2008 emis de Ministerul Finanțelor din Grecia, adeverința _____ a aceleiași autorități, certificatul de rezidență cu nr. _____ din 19 iunie 2008 emis de Ministerul Finanțelor Elen, adeverința nr. _____ din _____ nr. _____ din _____ ar. _____ din _____ nr. _____ din _____ emise de camera de Comerț și Industrie din Atena dovedesc calitatea de rezident fiscal al firmei.

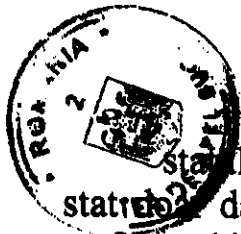
De altfel, așa cum rezultă și din Certificatul emis de Tribunalul Districtual Atena (fila 143-146) firma _____ a fost înregistrată în numărul de înregistrare general și numărul de înregistrare specială _____ iar conform certificatului de impozit pe venit emis de Ministerul Finanțelor Elen (fila 77) se certifică că _____ nu are chestiuni fiscale nerezolvate și a achitat impozitele pe venit.

Potrivit art.13 al.4 din HG nr.44/2004 pentru aprobarea Normelor Metodologice de aplicare a Codului fiscal, certificatul de rezidență sau documentul prevăzut la art.13 al.1 trebuie să cuprindă în principal elemente de identificare a rezidentului, precum și a autorității care a emis înscrisul și anume denumirea, adresa, codul de identificare fiscală, mențiunea că este rezident fiscal în statul emitent, precum și data emiterii.

Deosebit de aceasta, potrivit art.4 din Legea nr.25/1992 care reglementează domiciliul fiscal în sensul prezentei convenții, termenul rezident al unui stat contractant desemnează orice persoană care, în virtutea prevederilor legale de stat, este subiect de impunere în acest stat datorită domiciliului său, rezidenței sale, sediului conducerii sau în virtutea oricărui alt criteriu de natură similară.

Instanța constată că copiile certificate ale actelor depuse la dosar dovedesc faptul că firma _____ care a primit dividende are sediul în Grecia și este subiect de impunere în aceasta țară.

Cât privește dividendele, potrivit disp.art.13 al.1 din actul normativ menționat mai sus, redevențele provenind dintr-un stat contractant și plătite unui rezident al celuilalt stat contractant pot fi impuse în acest stat, iar potrivit al.2 al aceluiași articol, „astfel de redevențe pot să fie, de asemenea, impuse în

stabil contractant din care provin și în conformitate cu legislația aceluși stat, dacă primitorul este beneficiarul efectiv al redevențelor, impozitul astfel stabilit nu va depăși 5 la sută din suma brută a redevențelor plătite pentru folosirea sau pentru dreptul de folosire a oricărui drept de autor asupra unei opere literare, artistice sau științifice, inclusiv filmele de cinematograf și filmele sau benzile de televiziune sau radio și 7 la sută din suma brută a redevențelor plătite pentru folosirea sau dreptul de folosire a oricărui brevet de invenție, marcă de fabrică, design sau model, plan, formulă sau procedeu secret, ca și pentru folosirea unui echipament industrial, comercial sau științific sau pentru informațiile relative la experiența câștigată în domeniul industrial, comercial sau științific. Autoritățile competente ale statelor contractante vor stabili, de comun acord, modul de aplicare a acestei limitări”.

Cum Decizia de impunere nr.   din   a fost emisă pentru suma de   lei reprezentând obligații fiscale suplimentare, ca urmare a aprecierii organului de control și de soluționare a contestației, că   nu este rezident și astfel plătitorul din   România, în speță S.C.

.. nu beneficiază de prevederile convenției și anume art.13 al.1 din Legea nr.25/1992, instanța va dispune anularea acestui act administrativ fiscal, al raportului de inspecție fiscală și a deciziei de soluționare a contestației.

Cât privește afirmația reclamantei că nu datorează impozit conform art.132 al.2 din convenție și a părâtei că datorează 7% impozit conform acestui articol, acestea nu fac obiectul acestei contestații, atât timp cât în discuție este impozitul în cotă de 15% aplicat ca urmare a neregistrării calității de rezident fiscal al

De asemenea, instanța va dispune și restituirea sumei încasate în temeiul actelor administrativ fiscale contestate, urmând să-i fie plătite reclamantei și dobânzile fiscale prevăzute de art.124 din OG nr.92/2003.

Referitor la capătul de cerere privind plata despăgubirilor civile, instanța constată că acesta apare ca nefondat, atât timp cât beneficiul nerealizat va fi acoperit prin plata dobânzilor fiscale, iar susținerea că a plătit obligații accesorii în sumă de   ca urmare a popririi sumei de   lei apare ca o simplă afirmație, atât timp cât nu este dovedită.

Față de cele ce preced, în temeiul disp. art.18 din Legea nr.554/2004, tribunalul va admite în parte acțiunea, va anula decizia nr.   din   și respectiv decizia de impunere și raportul fiscal, ambele cu nr.   din   și va dispune restituirea către reclamantă a sumei de   lei și a dobânzilor fiscale aferente stabilite în conformitate cu dispozițiile art.124 din OG nr.92/2003. Totodată va respinge ca nefondat capătul de cerere privind plata sumei de   lei reprezentând despăgubiri civile, precum și plata sumei de   lei cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive,

In numele legii,

HOTĂRĂȘTE:

Admite în parte acțiunea având ca obiect "anulare act administrativ" formulată de reclamanta SC

SA , jud. Suceava în contradictoriu cu pârâta **Direcția Generală a Finanțelor Publice Suceava, str.** , nr. , jud. Suceava.

Anulează decizia nr. din și respectiv decizia de impunere și raportul fiscal, ambele cu nr. din

Dispune restituirea către reclamantă a sumei de lei și a dobânzilor fiscale aferente stabilite în conformitate cu dispozițiile art.124 din OG nr.92/2003.

Respinge ca nefondat capătul de cerere privind plata sumei de lei reprezentând despăgubiri civile.

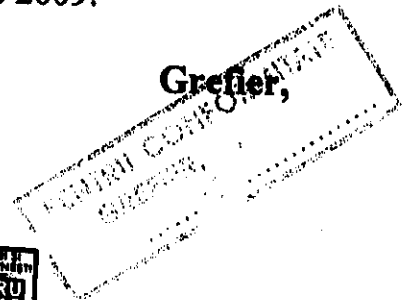
Obligă pârâta la plata sumei de lei cheltuieli de judecată.

Cu drept de recurs în termen de 15 zile de la comunicare.

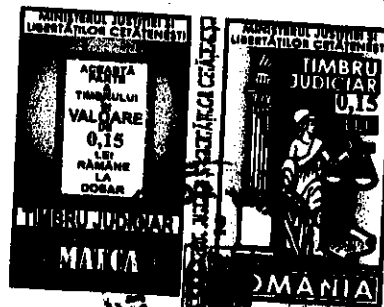
Pronunțată în ședința publică azi, 9 aprilie 2009.

Președinte

Grefier,

Red.
Tehnored.
Ex.4,

Prezenta este destinată și înregistrată
preț decizia nr. din
a Curții de Apel Suceava.
de taxa de timbru în suma
de lei și timbru județean în
suma de lei.